

ANKE DE GRAAF

*Twee ringen
op fluweel*

TWEE RINGEN OP FLUWHEEL

Anke de Graaf

Twée ringen op fluweel

Spiegelserie

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 540 4

NUR 344

www.spiegelserie.nl

Omslagontwerp: Bas Mazur

©2010 Zomer & Keuning familieromans, Kampen

Alle rechten voorbehouden

DE AVOND VAN DE VEERTIENDE AUGUSTUS WAS CORINE Wagenaar stilletjes de trap op geslopen in huize Wellings aan de Meeuwenlaan; ze stond nu op de brede overloop voor een gesloten kamerdeur.

In haar borrelde een pretgevoel. Ze verkneukelde zich – dat was er het enige goede woord voor – in afwachting van het zien van het verwonderde gezicht van haar vriendin en het antwoord dat Louise zou geven als zij het grote nieuws had gebracht. Ze wilde het op een andere manier brengen dan zoals het gewoonlijk tussen hen ging. Allebei weggezakt in een diepe stoel, drinken onder handbereik, de een vertellen, de ander luisteren. Maar voor zo'n aankondiging was dit nieuws te groot. Dit moest anders, heftiger.

Ze tikte driemaal op het donkere hout van de deur. Hun herkenningsteken. Een hard klopje, dan een zachte en als afronding weer een harde. Onmiddellijk riep Louise vrolijk: 'Kom maar binnen!'

Corine duwde de deur open, maar stapte niet verder het vertrek in. Ze bleef op de drempel staan.

Louise keek haar met lichte verbazing aan.

Corine riep overdreven juichend: 'Groot nieuws! Ik ontmoette gisteravond de man van mijn dromen.'

'Dat is nogal wat, de man van je dromen. De hoofdprijs in de liefdesloterij! En jij trok het gouden lot niet uit een zwarte hoed, jij zag hem gewoon ergens staan. Doe gauw de deur dicht. Als mijn moeder je hoort jubelen, snelt ze naar boven om getuige te zijn van deze openbaring.'

Corine sloot de deur en deed een paar passen de kamer in.

Louise drong aan: 'Vertel! Ik wil alles over de gebeurtenis weten. Wie is het, wat doet hij voor de kost en hoe ziet hij

eruit? En weet je zeker dat jij de vrouw van zijn dromen bent? Als dat niet zo is, wordt het geen leuk spelletje tussen jullie.'

Corine zakte in een stoel. 'Het moment waarop ik in zijn bruine ogen keek, wist ik: dit is de juiste man voor mij, hij is mijn liefde, hij is mijn toekomst.' Op een wijs toontje voegde ze er meer beheerst aan toe: 'Gevoelens en gedachten kunnen snel gaan.' Ze grijnsde om haar overdreven enthousiaste woorden. 'En om je gerust te stellen: ik zag aan de manier waarop hij naar mij keek dat hij hetzelfde dacht en voelde als ik, maar dan van man tot vrouw. Ik ben ervan overtuigd dat hij in elk geval vaststelde: dit is een leuke meid.'

'Dat is wel iets anders dan 'dit is mijn toekomstige vrouw'.'

Corine negeerde de opmerking en vroeg: 'Welke vragen had je? Wie, wat en waar? Beginnen met wie. Hij heet Daniël van Bergen. Wat... Wat hij doet aan studie of werk, weet ik niet. Waar... Ik ontmoette hem bij onze overburen, Gerben en Ria. Die twee organiseren altijd ruim een week na een verjaardag een gezellig avondje voor hun niet echt intieme kennissen, maar mensen die ze wel in hun vriendenkring willen houden. Enkele jonge burens zijn dan welkom en ik behoor daartoe. In de volle kamer van Ria en Gerben begon ik aan mijn rondje handen schudden, mijn naam noemen en vriendelijk glimlachen. Opeens stond ik tegenover hem. Ik stelde me voor: 'Corine Wagenaar. Ik ben een buurmeisje van Ria en Gerben.' En hij antwoordde, ook vriendelijk: 'Ik ben Daniël van Bergen, een vriend van Ria en Gerben.' Het zijn normale handelingen, maar, Louise, de blik die ik in zijn bruine ogen zag, was duidelijk. Het is een leuke vent om te zien. Groot, stevig, echt een man om tegenaan te leunen. Ja, stil maar, ik weet wat je wilt zeggen: in die stelling moet ik weinig vertrouwen hebben. Dikwijls zet een man net een stap opzij als je zijn steun nodig hebt, met een ontgoochelende wankeling als gevolg. Maar ik

vertrouw op deze Daniël. Hij zal er zijn als ik hem nodig heb.' Ze lachte. Heerlijk, om het gebeuren op deze manier aan Louise te vertellen. En haar reactie te horen. Ze voegde aan haar woorden toe: 'Bovendien, ik heb twee stevige benen, ik hoef niet op hem te leunen.'

'Je moet het proberen als je daartoe de kans krijgt. Ik wil graag weten hoe het voelt. Maar nu serieus, Corine, was hij echt een openbaring voor je?'

'Ja. Er trokken meerdere vriendjes in mijn leven voorbij: Peter, donker haar, Joris, blonde krulletjes, Harry, vlassig rood. Leuke jongens, maar dit wordt mijn grote liefde.'

'Je moet gegevens over hem verzamelen.' Louise zei het op een luchtige toon, maar Corine kende haar en wist dat ze dit meende. 'Zijn achtergrond, uit welk nest hij komt, of hij betrouwbaar is.'

'Die gegevens komen vroeg of laat naar me toe. Toen ik opstond om naar huis te gaan, stelde hij voor met me mee te lopen. Ik had wel gezegd dat ik een buurmeisje was, maar door de blikken die we hadden gewisseld, was hem dat volkomen ontgaan. Ik antwoordde, natuurlijk weer net even té vlot: 'Dat is niet nodig. Ik woon aan de overkant van de laan. Naar links en naar rechts kijken en als het veilig is oversteken.' Daarop zei hij: 'Ik kijk met je mee naar links en naar rechts. Ik heb het gevoel dat ik goed op je moet passen.' We staken de laan over, er was geen auto, geen fiets en geen kip te zien. Voor mijn huis praatten we nog even. Zaterdagavond gaan we eten en verder praten in De Wilgenhoeve.'

'Zo, hij zet er vaart achter!'

'Als de liefde je roept, moet je geen tijd voorbij laten gaan.'

'Gekkie... Maar ik zal het onthouden. Straks opschrijven.'

Ze praatten door over de ontmoeting.

In het eerste jaar op het Zuiderlandcollege was de vriendschap tussen Corine en Louise begonnen en die vriendschap was gebleven. Ze waren verschillend van karakter, denken en toekomstverwachtingen, maar ondanks dat konden ze uitstekend met elkaar opschieten.

Corine had een open karakter. Ze was serieus als er moeilijkheden en zorgen op haar pad kwamen en blij en vrolijk als het leven naar haar lachte; ze lachte dan graag met het leven mee. Ze ging goed en gemakkelijk om met mensen en voegde zich genoeglijk tussen hen. 'De een wil dit en de ander wil dat; het maakt het prettig afwisselend.'

In haar jonge jaren kwam de liefde meerdere malen op haar pad, maar lang duurden de avontuurtjes niet. Nu was ze ervan overtuigd dat Daniël van Bergen de juiste man voor haar zou zijn.

Louise was in haar kleuterjaren al een parmantig dametje. Ze bracht duidelijk naar voren wat ze wél wilde en wat ze beslist níét wilde. Het waren willetjes op kinderniveau, maar een plannetje gaf ze niet snel op. Haar vader maakte er vaak grapjes over; hij vond zijn dochter een heerlijke meid. 'Het is een doordouwertje, een heersertje, een kleine Jeanne d'Arc op de barricade!'

Haar moeder had hun enige kind graag wat minder parmantig gezien. Ina Wellings wilde haar kleine meisje vertroetelen en helpen; Louise moest haar poppedijntje zijn. Als baby was ze dat geweest, heerlijk in mama's arm liggen en door mama op de arm gedragen worden, maar in die tijd was ze nog volkomen afhankelijk van mama's hulp.

Ina Wellings koesterde in Louises kinderjaren de stille droom een vertrouwde, warme band met haar dochter op te bouwen. In de toekomst zouden ze meer fijne vriendinnen zijn dan het beeld van moeder en dochter uitdragen. Ze las alle artikelen

over de relatie tussen moeder en dochter die in week- en maandbladen verschenen. Ze ving er in gesprekken met anderen leuke verhalen over op. Ze droomde er stilletjes van, maar het was tussen Louise en haar niet echt gelukt. De kleine Louise en later de grote Louise had geen geheimpjes en geheimen die ze vertrouwelijk met haar moeder deelde. Zo ging het ook met de gebeurtenissen in haar leven. Ze stippelde op elk terrein haar eigen weggetje uit. Ze vertelde haar ouders welke studie ze wilde volgen en ze volgde die studie. Later gebeurde hetzelfde met de sollicitaties en uiteindelijk met de baan die ze aannam. Ze was over veel zaken open; het waren waarheden en feiten die simpel op tafel gelegd werden. Zo wilde ze het, zo zag ze het, zo deed ze het. Het was goed tussen hen drietjes, maar zoals Ina Wellings zich destijds de verstandhouding gedroomd had, was het niet geworden.

Louise was nu tweeëntwintig jaar. Ze had een goede baan op het advocatenkantoor Kappelhof Verhoeven en studeerde in de avonduren Management, Economie en Recht.

Ze woonde met haar ouders in een groot huis aan de Meeuwenlaan. Ze had er een mooie, ruime kamer. Het was goed tussen haar ouders en haar, genoeglijke gesprekken, leuk vertellen over de laatste nieuwtjes en bijzondere gebeurtenissen, maar in voor haar belangrijke zaken vroeg de dochter haar vader noch haar moeder om raad of hulp. In kleine dingen vroeg Louise wel moeders mening, bijvoorbeeld: ‘Zal ik een paraplu meenemen, verwacht je dat het gaat regenen, mam?’ Haar moeder antwoordde dan: ‘Doe dat maar. Beter mee verlegen dan om verlegen.’

In voorbije jaren had Corine zich dikwijls verbaasd over het handelen en denken van haar vriendin, maar langzaamaan was het een vaststaand gegeven geworden – zo is Louise. Ze konden er beiden uitstekend mee leven. Er werden dikwijls grappen

over gemaakt. Vooral de gezichtshoek van waaruit Louise de laatste jaren naar jongens en mannen keek, bracht veel vrolijkheid. Maar er werden natuurlijk ook serieuze gesprekken over gevoerd.

‘Het is niet dat ik een hekel heb aan jongens en mannen,’ legde Louise in een van die gesprekken uit. ‘Ik vind sommige knapen zelfs heel leuk. Destijds, het kletsen op het Zuiderlandcollege over onze leraren, het uitwisselen van de juiste Franse grammatica, daar was niets mis mee. De een kon zijn wijsheid erover spuien, de ander pikte de goede stellingen ervan lekker op. Er zaten in onze klas beslist leuke en kiene jongens. Frans Bovenkamp kon een wiskundeprobleem uitstekend uitleggen en hij zei nooit dat hij me dom vond omdat ik het tot dan niet had begrepen. Maar hij zag me alleen als een leuke klasgenote. Daar zat geen toekomst in. Ik werk voornamelijk met mannen en het gaat uitstekend. Joost Kappelhof, Bram Verhoeven en Theo Kofman zijn geschikte kerels. Maar trouwen, Corine, een huwelijk voor mij, nee, ik droom er niet echt over. Een huwelijk kan zo lang duren!’

Corine keek haar verbaasd aan, maar Louise ging rustig door met haar betoog: ‘Als de jaren rustig voortkabbelen, ben je veertig jaar getrouwd voor je hem durft te zeggen dat je nog iets anders in je leven wilt ondernemen. Dan zegt hij verbaasd: ‘Lieve schat, het gaat toch goed tussen ons?’ En jij antwoordt: ‘Ja, maar ik wil graag in een café achter de bar staan.’ Dat kapt hij het af met: ‘Daar ben je nu te oud voor.’ Dus doorgaan met Karel. Tot je vijftig jaar getrouwd bent. Het is intussen een levenslang verbond. Als je halfweg iets anders wilt, is er geen gelegenheid toe. Ik ben té bezig met de dingen die ik graag doe. Elke dag een man om me heen, ’s morgens in alle vroegte een slaperig hoofd zien, luid gapen – dat is met vreemden in de buurt ordinair, dan houden ze het binnen, maar in je eigen

huis mag alles. Meteen koffie willen en de opmerking dat de botervloot nog niet op tafel staat. Jarenlang in hetzelfde huis wonen, dag na dag samen aan dezelfde tafel zitten, steeds naar hem luisteren en hem moeten vertellen wat mij bezighoudt en er dan zijn mening over horen, die afwijkt van mijn mening. Elke avond met hem in de slaapkamer. Als ik even te lang bezig ben met het verwijderen van mijn make-up – een vrouw moet er wat haar schoonheid betreft toch het beste van maken – roept hij: ‘Schiet een beetje op!’ Dan vraag ik me af: wat wil hij?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, dat hoeft voor mij niet. Af en toe een man naast me lijkt me heerlijk. Dicht bij elkaar kruipen, zoenen en vrijen, want op dat terrein ben ik echt niet afkering van mannen. Maar dezelfde vent jaar na jaar naast me, dat trekt me tot nu niet aan. Misschien ligt de oorzaak in het feit dat ik de juiste nog niet heb ontmoet. En als ik denk hem ontmoet te hebben en na verloop van tijd valt hij tegen, sta ik voor een dilemma. Want hem afdanken of inruilen is niet netjes. Ik ben te veel op mezelf gericht, waarschijnlijk ook te veel met mezelf bezig. We kunnen het egoïsme noemen. Het is geen goede eigenschap, maar ik heb het in me en ik kan er vrolijk en uitstekend mee omgaan. Jij bent mijn vriendin, we kunnen goed met elkaar opschieten, we hebben veel plezier. We accepteren elkaar zoals we zijn, we laten elkaar in onze waarde. Ik ga graag met mensen om en dat lukt uitstekend, ik heb vrijwel nooit ruzie of onenigheid. Maar ik wil mijn eigen koers varen. Ik moet vrijheid hebben. Ik ben tevreden met mezelf. Ik voel me goed.’

Corine haalde in de avond van die dag het gesprek terug. Alleen in haar kamer in haar ouderlijk huis, huispak aan, door moeder van dikke wol gebreide sloffen aan de voeten. Lekker warm.

Op de lagere school had ze geen echt vriendinnetje. Ze speelde wel met de meisjes van haar klas tijdens het speelkwartier, maar ze nam Janneke of Hanneke niet mee naar huis om met z'n tweetjes iets te ondernemen. Tussen Louise en haar ging het anders en nu, zoveel jaren later, was er nog steeds een hechte vriendschap.

En met de voeten op het lage tafeltje, kussen achter het hoofd, realiseerde ze zich hoe fijn het was om een echte vriendin te hebben. Altijd en overal was Louise aanwezig, ook als ze niet bij elkaar in de buurt waren. Haar ouders waren lief en goed en wilden alles voor haar doen, en Corine hield ook veel van ze, maar Louise stond dicht bij haar. Elkaar vertellen wat hen bezighield, elkaar soms goede en soms dolle adviezen geven.

Er was een periode geweest waarin ze het leuk vond de karakters van mensen om haar heen uit te pluizen en te overdenken. Ze vroeg zich toen af of Louise in haar kinderjaren jaren beïnvloed was door de aanwezigheid van haar vader. Derk Wellings was een geschikte kerel, een grote vent, leuke kop, maar het was een man die heftig aanwezig was in elk gezelschap en ook in huis. Louises moeder hanteerde af en toe de uitdrukking: 'Het hele huis is vol als hij er is. Er is geen hoekje waarin ik even kan wegkruipen. Hij gaat onmiddellijk luid roepend op zoek.'

Louise zocht geen richting waaruit haar denken en het vaststellen van feiten gegroeid kon zijn. Ze vond het goed zoals het was. Corine wist hoe de gedachten en willetjes van Louise op elkaar aansloten, en nu, deze avond, beseft ze hoe waardevol hun vriendschap was. Louise had de man van haar dromen nog niet ontmoet. 'En zeg niet, zoals moeder, dat ik te kritisch ben. Als ik de ware Jakob niet ontmoet, wil ik geen wijze Abraham of ongelovige Thomas naast me. Volg me in de

toekomst en zie hoe ik me zal redden!’

Maar niemand weet welke verrassingen de toekomst verbogen houdt.

De avond na het verjaardagsfeestje bij Gerben en Ria vertelde Corine haar ouders tijdens de maaltijd over Daniël. ‘Ik ontmoette gisteravond aan de overkant een leuke vent. Toen ik opstond om weg te gaan, wilde hij me thuis brengen. Ik vertelde hem dat ik een buurmeisje ben van het feestende stel. Maar hij wilde met me mee lopen. De wandeling gaf weinig gelegenheid met elkaar te praten, dat begrijpen jullie wel. Hij vroeg me zaterdagavond met hem te gaan eten in De Wilgenhoeve. Dan kunnen we babbelen vanaf het wachten op het voorgerecht tot na het dessert.’

Haar moeder vroeg: ‘Hoe heet hij van achteren?’

‘Van Bergen. Van kop tot teen is hij dus Daniël van Bergen.’

Haar vader merkte meteen op met een lichte verbazing in zijn stem, alsof het normaal was alle inwoners van hun woonplaats te kennen: ‘Ik ken geen familie Van Bergen in de stad. Er is ook geen bedrijf met die naam gevestigd. Niet in de binnenstad en niet op het industrieterrein.’

‘Maar Daniël woont hier wel. Hij vertelde het me.’

Die zaterdagavond parkeerde Daniël zijn auto voor het huis, belde aan en Corine liet hem binnen.

Na een snel kusje in de gang zei ze met een lach in haar stem: ‘Je moet even kennismaken met mijn ouders. Ze nemen een goed signalement van je op. Als je me vanavond niet op tijd thuisbrengt, sturen ze een alarmbericht naar de politie en vragen om opsporing. Je denkt misschien dat het zo’n vaart niet zal lopen, de politie zoekt de eerste twee, drie dagen niet naar een jonge meid die er met een vent die ze één avond kent van-

door is gegaan, maar mijn ouders hebben familieleden in politiekringen. Als zij een melding doorgeven, komt het hele corps in actie.'

'Ik lever je tien minuten voor de afgesproken tijd voor de deur af, ik wil geen drukte op zaterdagavond. Als het tegenzit, moet ik in een cel slapen. Hard bankje, slap kussentje, dun deken-tje...' grapte hij.

Daniël maakte vluchtig kennis met Corines ouders en ze vertrokken. Tegenover elkaar aan tafel in restaurant De Wilgenhoeve kozen ze voor een garnalencocktail als voorgerecht.

Daniël boog zich over de tafel naar haar toe. 'Het was voor mij een wonderlijke ontmoeting, Corine. Ik weet niet hoeveel ervaring jij hebt in de liefde, maar toen je binnenstapte, wist ik: dit meisje hoort bij mij, dit meisje wordt mijn vrouw. Het was vreemd dat te denken, maar ik was er niet verbaasd over. Ik voelde onmiddellijk een klik tussen jou en mij. Toen je het kringetje rondging en tegenover me stond, wist ik het zeker. En echt niet om je blauwe ogen, hoewel ze mooi zijn. Nee, het is het hele beeld, je houding, je manier van lachen, je uitstraling. Ik was echt verliefd op het eerste gezicht.'

'Jij leek mij ook wel aardig.' Ze zei het op een matte toon. Hij lachte. 'Niet meer dan dat?'

'Eerlijk gezegd wel. Maar nuchter gedacht kan het niet mogelijk zijn dat je bij het zien van iemand die tot dat moment een volkomen vreemde voor je was, weet: met hem of haar wil ik de rest van mijn leven verder. Dat is toch onmogelijk? Ik weet niet wat jij in voorbije jaren op het liefdesterrein hebt uitgespookt...' In een flits schoten de woorden van Louise voorbij: je moet inlichtingen over hem verzamelen, vragen dus! 'Ben je getrouwd geweest, gescheiden, heb je bezigheden in de criminele richting...'

Hij lachte. ‘Je wilt meer van me weten. Ik kan er heel kort heel veel over zeggen. Ik heb een leuke, drukke baan. Ik zit in de leiding van een overkoepelend orgaan dat in diverse steden in ons land boekwinkels beheert: de Overboom Boeken Groep. Ik was tot donderdagavond een eenzaam man. Ik hoopte stilletjes het juiste meisje tegen te komen. Ik ken veel leuke meisjes, maar hét meisje was er tot donderdagavond niet bij. Tot je voor me stond. Ik heb een appartement aan het Noorderplein. Mijn ouders wonen in een ruime bungalow in buitenwijk De Vrijheid. Ik heb een broer, Christian. Hij is drie jaar ouder dan ik en is getrouwd met Harriët. Ze hebben een zoontje dat Robbert heet.’

‘Je leven in een notendop. Ik draai op dezelfde manier af,’ lachte Corine, toch een beetje nerveus. ‘Zal ik dan maar? Ik heb geen broer en ook geen zus. Het enige kind in huis en schromelijk verwend en in de watten gelegd. Op werkdagen ben ik te vinden in het kantoor van kinderopvanghuis Het Hofke. We hebben de baby’s en kleuters van werkende papa’s en mama’s over de vloer. Schattige kindjes. Ik vind ze leuk, ook al werk ik niet direct met ze. Ik zorg dat de administratie op rolletjes loopt. Tot mijn taak behoort ook het invullen van formulieren en weer andere formulieren, het maken van overzichten en weer andere overzichten. Vaak om dol van te worden. Maar alles draait tot nu toe goed. Ik neem de telefoon aan, krijg vaak bezorgde moeders aan de lijn, krijg waarschuwingen die ik moet doorgeven aan de verzorgsters en vaders die melden dat ze hun zoon of dochter een uurtje later komen ophalen. Ja, onverwachte omstandigheden, je begrijpt het, Corine... En Corine begrijpt het. Het is een heerlijke baan. Veel afwisseling en veel drukte om me heen. Geen hoogstaand werk en er zit geen promotiekans in, maar ik heb een leuk salaris en ik werk er met plezier. Het is gezellig en ik kan het goed vinden met

alle medewerksters. Het zijn kindvriendelijke mensen.'

De cocktails werden gebracht. Ze lepelden er genoeglijk van. De Wilgenhoeve stond bekend als een uitstekend restaurant, dus de cocktails waren heerlijk. De verdere avond kwamen gesprekken voorbij over families en hobby's en het was echt gezellig. Laat in de avond liepen ze van het restaurant door de grote tuin naar het parkeerterrein.

'Ik ben blij dat ik jou ben tegengekomen, Corine. Ik hoop dat jij voor mij voelt wat ik voor jou voel. Want liefde moet van twee kanten komen. Als dat zo is, weet ik zeker dat tussen ons een fijne relatie groeit.'

Ze wist niet wat hierop te zeggen. Hoelang kende ze hem nou? Eén avond! Maar ze wilde het antwoord geven dat hij graag hoorde, zich niet met een grapje op de vlakte houden om zich niet te laten kennen. 'Ik heb dat gevoel ook. Jij vertelde vanavond over jouw avonturen op de liefdesvloer. Ik heb eveneens enige vriendschappen achter de rug. Maar wat ik nu voor jou voel, is anders. We weten niet waartoe het leidt. We moeten het de kans geven om te ontwikkelen. Misschien wordt het een heftige teleurstelling. We kennen elkaars nare eigenschappen niet, maar die komen zeker aan het licht. Misschien ben jij in mijn ogen te gierig en vind jij mij een te grote flapuit. Dergelijke ontdekkingen kunnen vervelend zijn. En eens komt de dag waarop we eerlijk moeten zijn over 'ja' of 'nee'. Als het 'nee' is, kussen we elkaar met tranen op de wangen vaarwel; het begon zo mooi, maar het werd niet wat we ervan verwachtten; het werd een voorbije liefde. Maar het is beter ten halve gekeerd dan ten hele te gedwaald. Ook in de liefde.'

'Je brengt het mooi. Ik geloof er ook in. Voorlopig wil ik niet denken aan de mogelijkheid dat het tussen ons mis kan gaan.' Voor ze in de auto stapten, nam hij haar in zijn armen en ze kusten elkaar.

Voor haar huis kwam zijn prangende vraag: ‘Wanneer zien we elkaar weer?’

Niet te hard van stapel lopen, zei Corine tegen zichzelf, niet nog eens zeggen hoe aardig je hem vindt – Louise en zij hadden er een regel voor: niet te gretig zijn. Ze zei: ‘Dinsdagavond heb ik een afspraakje met Marianne’ – welke Marianne wist ze niet, ze verzon gewoon snel een naam – ‘donderdagavond ga ik naar de sportschool, een avond in de week besteed ik aan bijpraten met Louise, ik wil een avondje alleen zijn om over jou te dromen vóór het weer voorbij is en een avond bij paps en mams in de huiskamer de week doornemen... Zaterdagavond dan maar doen?’

‘Het zijn veel dagen zonder jou, maar het is goed. Ik denk aan je.’

‘Fijn.’ Ze lachte ondeugend.

‘Ik sta rond acht uur op je stoep. We zien wel hoe de avond verloopt.’

Een kusje. Ze stapte uit, stak de sleutel in het voordeurslot en opende de deur. Naar hem zwaaien, daarop ging ze binnen. Daniël van Bergen, een leuke vent... Met kleine dansspasjes ging ze door de hal naar de huiskamer.

Haar ouders waren elk in een boek verdiept, maar bij haar binnenkomst legden ze de boeken direct weg.

‘Hoe was het?’ vroeg haar vader belangstellend.

‘Uitstekend. Lekker gegeten, fijn gepraat, ja, echt gezellig.’

‘Dus nog geen einde aan de liefde,’ stelde hij vast.

‘Van liefde kan nog geen sprake zijn,’ kwam haar moeder een beetje bits. Martin direct met het grote woord liefde, dat was toch vreselijk overdreven. ‘Ze kennen elkaar amper. Als hij morgen in de drukte van de Hoofdstraat loopt, herkent ze hem niet eens.’ Ze voegde er milder aan toe: ‘Maar jullie hebben een prettig gesprek gevoerd, begrijp ik. Elkaar ietsje beter leren

kennen. Dit tussen jou en hem is een gebeuren waarover ik me dikwijls verwonder. Een jonge man en een jonge vrouw, tot dan volkomen onbekenden, ontmoeten elkaar en weten: dit is anders dan alle andere ontmoetingen... Vreemd, toch? Waar komen die gevoelens vandaan?’

‘Het is inderdaad wonderlijk, mam, maar het gebeurt. Voor pap en jou ging het heel anders. Jullie groeiden van eersteklassers op de HBS naar eindexamenkandidaten en in die tussenliggende jaren had de liefde breeduit de tijd om van een kalverliefde naar een echte liefde te groeien.’ Ze keek haar moeder schalks aan. ‘Het lijkt me heel saai, een langebaanliefde. Dit tussen Daniël en mij is flitsend en opwindend.’

Tine Wagenaar ging er niet op in. ‘Heeft hij verteld over het gezin waaruit hij komt?’

‘Ja, maar oppervlakkig. Ik weet niet wat zijn vader voor werk doet of heeft gedaan. Daniël heeft een broer, Christian, hij is getrouwd met Harriët. Ze hebben een zoontje. Waarschijnlijk verloopt alles rustig in het gezin Van Bergen. Het kan ook zijn dat alle narigheden in het duister bewaard worden. Maar ik vroeg niets. Vragen komt nieuwsgierig over en zijn familie interesseert me niet. Ik vind Daniël een leuke vent. We zien elkaar zaterdagavond weer.’

‘Woont hij bij zijn ouders?’

‘Nee, hij heeft een flat aan het Noorderplein.’

Tine Wagenaar knikte. Een jonge vent met eigen woonruimte en hun dochter zonder levenservaring... Een ietwat gevaarlijke situatie. Ze wilde er iets over zeggen. Ze vertelde de werkwijze van vlotte, leuke, maar sluwe kerels die weten hoe een meisje in hun netten te vangen. Corine kon een van die bedrogen meisjes worden.

Corine antwoordde daarop met een beslist toontje: ‘Mam, ik ben tweeëntwintig. Ik ben ervan overtuigd dat ik de werkelijke

Daniël van Bergen heb ontmoet. Maak je geen zorgen, mam, tussen Daniël en mij is het goed.'

Een avond naar een toneelvoorstelling, gezellig uit eten, een paar uur wandelen in de vallende schemering aan het eind van een prachtige nazomerdag, in een barretje iets drinken, genieten van een vrolijke musical, een avondje naar de bioscoop om een heftig bejubelde film te zien.

Ze waren op de zaterdagavonden bij elkaar en belden doorde-weeks regelmatig. Corine languit op haar bed, Daniël op de bank in zijn woonkamer.

Na een avondje in de schouwburg kwam Daniël met een plannetje voor het volgende weekend. 'Ik stel voor zaterdag in mijn flat te zijn, Corine. Ik haal je in de middag op en ik toon je rond zeven uur mijn kookkunsten. Ik ben echt bedreven met de spatel en de schuimspaan. We eten met z'n tweetjes en daarna doen we wat we willen. In de flat blijven lijkt me knus, maar als jij daarin geen zin hebt en liever een leuke voorstelling of muziekkavond wilt pakken, dan doen we dat.'

'Ik ben nieuwsgierig naar je flat. Blijf jij zaterdagmiddag maar thuis. Ik fiets rond drie uur naar het Noorderplein. Dan heb jij alle gelegenheid voor de voorbereidingen van je kookprogramma. Het scheelt dat je goed kunt koken, want ik ben bepaald geen keukenprinses. Daarom zoek ik een vriend die zich graag in de keuken uitleeft met potjes en pannetjes. Ik vermoed dat ik met jou op de goede weg ben. Zaterdagavond zullen we het zeker weten! En ik neem op weg naar jou wel een chocoladetaart mee bij bakker Halsema. Als het etentje tegenvalt, prikken we elk in een groot stuk als dessert.'

Zaterdagmiddag fietste Corine naar de banketbakker in de Bergerstraat, stopte de taartdoos in een stevige tas en fietste

met het wiebelende ding aan de hand naar het appartementencomplex. De deur ging al snel na het aanbellen open. 'Mijn meisje, welkom ik mijn huis.'

Er kwam koffie op tafel zonder taart. Nu snoepen zou de eetlust bederven. Corine vertelde tijdens de koffie over de werkzaamheden in Het Hofke. Vrijdagmiddag was een ongelukje gebeurd. De verzorgsters letten uitstekend op de kleuters, maar soms haalden de kinderen de zotste capriolen uit en kon er iets misgaan. Zo was er die middag iets misgegaan met Jantje Wegeman. Een rare val, de onmiddellijk gealarmeerde dokter kwam snel. Hij kende Het Hofke. Achteraf bleek de valpartij geen ernstige gevolgen te hebben.

Zij luisterde vervolgens naar Daniël. Hij vertelde over een behoorlijk uit de hand gelopen conflict tussen de eigenaar van een van de winkels en zijn twee verkoopsters; alle drie overtuigd van eigen gelijk en heftige kempfanen in de strijd.

Daarna vertelde Corine hem over Louise. 'Ze is mijn beste vriendin. Ze werkt op het advocatenkantoor Kappelhof Verhoeven. Daar komen soms leuke, maar over het algemeen minder leuke verhalen voorbij over heftige ruzies, gevallen van oplichting, moeilijke echtscheidingen en noem maar op. Haar werk is vrij serieus. Misschien daarom heeft Louise sinds enige maanden een leuke hobby. Ze let op kleine voorvalletjes die in het dagelijkse leven voorbijkomen. Daarvan maakt ze aantekeningen. Die krabbeltjes hebben we de naam 'verder-uitwerken-notities' gegeven. Ze kan tenslotte iets vergeten en dat zou zonde zijn van het leuke of nare onderwerp. Om een voorbeeld te noemen van wat op zo'n kladje kan staan: man struikelt over mat, vrouw in paniek, belt 112, ambulance komt snel, niets aan de hand, wel gat in meneers sok.'

Daniël lachte. 'Dat is hilarisch!'

'Ja. Maar ze noteert ook verstandige en wijze uitspraken, want

Louise is een serieuze jonge vrouw. Ze werkt de gegevens uit. Als boekenman weet jij wat dat inhoudt.'

Daniël luisterde met een stille glimlach, malle maar leuke Corine; hij knikte instemmend: ja, hij wist wat dat inhield.

'Ze werkt door tot het stapeltje blaadjes met korte verhaaltjes naar haar mening hoog genoeg is. Dan vormt ze de verhaaltjes tot columns en stuurt ze naar de redacties van dag-, week- en maandbladen met de vraag of er interesse is om ze in hun blad op te nemen. We noemen ze al formeel 'columns'. Dat klinkt beter dan 'kletspraatjes'. Het zijn leuke stukjes met verstandige ondergronden. Louise wil in elke column een goed gegeven verwerken. En waarom zou het niet lukken; er verschijnen genoeg bladen op de markt, ja toch? De Libelle, de Margriet en de LINDA. bijvoorbeeld. Louise verwerkt ernstige onderwerpen op een licht grappige manier. Dat is haar stijl. En,' ze lachte triomfantelijk naar Daniël, 'ik ben benoemd tot haar assistente! Vanaf dat moment ben ik attent op uitdrukkingen en gebeurtenissen die Louise als onderwerpen kan gebruiken. Op Kappelhof komen veel verhalen voorbij, maar de inlichtingen die haar daar bereiken zijn dikwijls niet geschikt voor haar werk. Ze wil luchtige vertellinkjes schrijven. Ik zie in Het Hofke leuke dingen gebeuren. Dus ik heb een notitieboekje en pen gekocht bij Overboom Boeken. Ze zitten in mijn tas.'

'Ik zal op mijn woorden letten.'

'Dat is heel verstandig. Het hele gebeuren is in een beginstadium, het is onbekend of het ooit gaat lukken, maar Louise is er druk mee. De aanleiding hiertoe was 'de liefde'. We hadden een luchtig gesprek. Ze schrijft over de veel gezongen tekst: 'Ik hou van jou, ik blijf je trouw.' Louise wil weten of jonge meisjes bij het horen van die teksten een romantisch plaatje voor zich zien. Als dat zo is, vindt columniste Louise Wellings het wenselijk iets over de inhoud van die rijmelarij naar voren te

brengen. Naast deze smartlappen zijn over de liefde prachtige en emotionele gedichten geschreven die je in romantische sferen brengen. Als een man zoiets over mij zou zingen...'

Daniël haakte er meteen op in: 'Ik zoek zo'n liedje op en studeer het in.'

Corine praatte over deze opmerking heen. Ze wilde nog even over het onderwerp doorgaan. Naar het idee van Louise zetten de simpele teksten heel jonge meisjes op een dwaalspoor. Ik deel die angst niet. Die meiden zijn toch niet gek? De simpele tekst bij een zwoel melodietje meezingen vinden ze heerlijk. Maar Louise neemt het serieus. Drie van haar schrijfsels versnipperde ze boven de bak vol oude kranten en reclamefolders, de vierde en de vijfde zijn opgeborgen in de map waarop met stevige letters 'geschikt' staat.

Naar Louises overtuiging lopen meerdere huwelijken op de klippen omdat de jonge vrouwen in hun tienerjaren te veel in zoete dromen geloofden. Als een jongen met mooie ogen, lieve praatjes en veroveringsdrift haar leven binnenstapt, denkt ze: daar is hij... Ze bedoelt het niet zo serieus, hoor, maar ze ziet wel veel desillusies. Dan schrijft ze bijvoorbeeld een column met de titel 'De ideale man bestaat niet', om er even op te wijzen dat roze wolken niet voor eeuwig zijn.'

Daniël hoorde alle woorden geamuseerd aan. 'Ik krijg steeds meer het gevoel dat ik twee wat zotte vriendinnen in mijn nabijheid heb gekregen. Maar ik vind jullie erg leuk. En eerlijk gezegd ben ik er ook van overtuigd dat veel huwelijken met te hoge verwachtingen beginnen, maar, mijn lieve Corine, ik weet zeker dat wij daarop een uitzondering vormen. Ik houd van jou zoals je bent, ook als je in de toekomst op me moppert en nare woorden naar me roept. Mijn liefde voor jou blijft bestaan. Over vijf jaar, als Louise een contract heeft voor elke week een column in het nieuwe weekblad Corine Louise, schrijft ze in

een stukje dat het gelukkige huwelijk bestaat. Maar ik snap wat Louise duidelijk wil maken. Ze wil het verwachtingspatroon terugbrengen tot wat een huwelijk een redelijke kans van slagen kan geven. Wel blij met elkaar zijn, maar daarnaast nuchter blijven. Mannen en vrouwen kijken op andere manieren naar gebeurtenissen. Het is goed daar met de gebruiksaanwijzing in de hand rekening mee te houden. En met een glimlach naar de romantische liedjes te luisteren.’

‘Krijg geen verkeerd beeld van Louise, Daniël. Je moet niet te diep op het onderwerp in gaan. Het is langzaam een stokpaardje van haar geworden. Ik probeer er op een losse manier minder diepte aan te geven, maar het laat haar niet los. Op het oog is Louise nuchterder dan ik, maar ik vind dat die columns toch een dieper denken naar voren brengen. Soms vraag ik me af of haar manier van denken is opgebouwd in haar kinderjaren. Haar vader is heus geen verkeerde kerel, maar Louise ziet hem niet als de man zoals zij zelf wil hebben. Derk wil graag stoer en echt als kerel overkomen. Hij spreekt zijn mening uit en in de toon maakt hij al duidelijk dat over het onderwerp niet te discussiëren valt. Louises moeder heeft de werkwijze van haar echtgenoot lichtelijk overgenomen. In het huwelijk van haar ouders ziet Louise het grote geluk niet. Het gaat goed omdat ze elkaar redelijk in hun waarde laten. Maar het is niet geworden waarop haar moeder hoopte toen Derk en zij beloofden voor elkaar te zorgen. Louise vermoedt dat in haar vader nooit een gedachte in die richting is opgekomen. Met een dosis nuchterheid en niet al te hoge verwachtingen het huwelijk binnenstappen is naar Louises stelling heel verstandig. Het voorkomt teleurstellingen en narigheden. Zo te beginnen roept bij een vrouw geen heftig verlangen op. Maar volgens Louise is het wel het beste. Ze zegt geen nare dingen over mannen, ook niet over vrouwen. Ze wil alleen onder ogen brengen

dat er verschillen zijn. En twee onder één dakje onderbrengen is vragen om moeilijkheden. Alleen als de twee partijen elkaar op de juiste waarde schatten, kan het goed gaan. Als je van dit denken uitgaat, is Louise een nobel mens. Haar vertelseltjes liggen nu nog op een stapeltje op haar tafeltje, maar ik reken erop dat ze binnenkort worden afgedrukt in een blad dat op grijpgrage plaatsen in de winkels ligt.'

Daniël gaf aan Louise graag te willen ontmoeten. Corine knikte. 'Komt voor elkaar.' Ze praatte verder: 'Veel mensen schrijven een boek. Volg de praatprogramma's op televisie maar. Meneer heeft een boek geschreven over drankmisbruik, mevrouw over opvoeding, de volgende kandidaat koos voor gezondheid, daarna nog planten verzorgen, verdriet verwerken, zuinig leven, assertiviteit en noem maar op. Louise pikt haar onderwerpen op uit wat ze om zich heen hoort en ziet. Mijn gevoelens voor jou houden haar ernstig bezig. Als een blok vallen voor een man, is dat mogelijk? Is dat niet heel dom? Hoe is hij werkelijk? Louise wil me waarschuwen.'

Stoeiend nam Daniël haar in zijn armen. 'Je houdt me voor de gek! In mijn ogen is Louise lichtelijk vreemd, maar jij bent op dit moment nog vreemder...'

Het etentje was uitstekend. Heerlijk. Na de maaltijd zaten ze op de bank, de afwasmachine draaide zacht zoemend in de keuken. 'Ik weet dat we elkaar nog niet lang kennen,' zei Daniël. 'Maar na onze ontmoeting is voor ons beiden het leven volkomen veranderd. Het is goed tussen ons. We weten wat we aan elkaar hebben. Er kunnen onverwachte, minder leuke trekjes naar voren komen; ik ben soms wat eigenwijs. Ik kan lichtelijk doordrammen omdat ik weet dat zoals ik het zie de juiste visie is; jij kunt het met mijn visie oneens zijn. Maar, schat, wij lossen alle problemen samen op. Je weet welke rich-

ting ik uit wil. We houden van elkaar. We hebben elkaar gevonden. Het was liefde op het eerste gezicht. Louise gelooft daar niet in, maar wij wel, want wij weten dat het kan gebeuren. Het heeft geen zin om een huwelijk of samenwonen lang uit te stellen. Wij horen bij elkaar. Daar komt geen verandering meer in. Na twee jaren erover denken staan we nog op dezelfde streep. Dit is een heerlijke flat. Licht, ruim, alles wat we nodig hebben is aanwezig. We hoeven hier niet een leven lang te wonen, maar om samen te beginnen is het een prettig nestje. Ik vraag je, Corine, wil je met me trouwen? En als trouwen een te grote stap voor je is, wil je dan bij me komen wonen? Wat je ook kiest, er is altijd de mogelijkheid mij elk moment van de dag of de nacht hier alleen achter te laten. Ik houd je niet tegen als je niet langer bij me wilt zijn.' Hij zweeg even, Corine hoorde de warmte en zijn emotie in zijn stem. 'Het lijkt me heerlijk bij elkaar te zijn...'

Haar hart klopte veel te snel. Dit was een huwelijksaanzoek, maar was het niet te snel? Hij was de man die in haar verdere leven de hoofdrol speelde, maar nu al een beslissing nemen, was dat geen te vlug besluit? En hoe zouden haar ouders hierop reageren? Samenwonen vonden ze waarschijnlijk niet goed. Het waren geen mensen met ouderwetse gedachten, zeker niet, maar als een man en een vrouw bij elkaar wilden zijn voor hun verdere toekomst, vonden haar ouders het uitspreken van een overtuigend 'ja' een juiste bevestiging. Ze zagen het ook als een teken van verantwoording nemen voor elkaar. 'Lieve schat, Daniël, je overvalt me hiermee! We kennen elkaar ruim een halfjaar, dat is te kort om zo'n belangrijke beslissing te nemen.' 'Als jij en ik weten dat tussen ons een eerlijke liefde is, heeft het weinig zin om nog twee jaar verloofd te zijn. Jij bij je ouders wonen, ik in deze flat, avondjes met elkaar wandelen en uitgaan. Verloven is een periode van wachten op het leven waar-

aan je beiden wilt beginnen; maar waarop wachten wij? Het is verloren tijd. Wij willen bij elkaar zijn. We weten niet wat de toekomst brengt. Als ons huwelijk om welke reden dan ook mislukt, laten we elkaar vrij. Het geldt voor ons allebei. Ik geloof niet dat het gebeurt, maar we weten niet hoe ons verdere leven verloopt. Als er moeilijkheden komen, pakken we ze samen aan. Ik vind het jammer heerlijke jaren voorbij te laten glijden. We hebben het nu ook fijn, maar alle dagen en nachten met elkaar doorbrengen lijkt me heerlijk.'

Corine leunde tegen hem aan. 'Het is verstandig beredeneerd. Jij in de avond hier en ik in mijn kamer aan de Kastanjelaan. Ik weet hoe je het bedoelt. Maar het overvalt me en ik weet niet hoe mijn ouders hierop zullen reageren. Het zijn mensen van deze tijd, ze weten wat om hen heen gebeurt, maar ze vinden dat er té veel kan en té veel mag. Ze hebben normen en waarden voor zichzelf. Die hebben jij en ik ook.'

'Een regel daarin is dat een man en een vrouw die van elkaar houden, bij elkaar moeten zijn.'

Corine lachte vrolijk. 'Ik denk erover, Daniël. Niet over jou en mij, daar heb ik alle vertrouwen in. Maar hoe dit plan bij mijn ouders te brengen. Ze hebben je nog niet vaak ontmoet. Ze vinden je een aardige vent; maar meer dan een jongen met wie ik naar een toneelavond ga, ben je voor hen niet. Misschien is het een goed idee een paar avonden naar de Kastanjelaan te komen om met hen te praten. Over je familie en over je werk. Je kunt op alle vragen ingaan en eerlijke antwoorden geven. Als ik hun reactie weet, neem ik de beslissing. Jij hebt de beslissing al genomen. Jij woont hier, dit is jouw huis, jouw paleisje. Jij staat op het balkon; komt je prinses met een nachtponnetje en pantoffeltjes in een roze tas of komt ze niet? Tussen dit gesprek en die beslissing hoeft niet veel tijd te zitten. Goede besluiten worden nooit te vroeg genomen.'

Het gebeurde zoals Corine had voorgesteld. ‘Mam, pap, het is jullie intussen duidelijk dat Daniël en ik van elkaar houden. Ik wil graag dat jullie hem beter leren kennen. Daartoe is de beste methode met elkaar te praten. Over alledaagse dingen; op die manier kom je toch meer van elkaar aan de weet.’

‘Dat ben ik met je eens, Corientje.’ Een heel enkele maal gebruikte haar moeder dit verkleinnaampje en Corine wist dan dat goed luisteren raadzaam was. ‘Je zegt dat ik begrijp dat wat tussen jullie is echte liefde is. Lieve schat, daarin wil ik graag geloven, want de echte liefde in het leven vinden is een grote rijkdom. Ik wil niets liever dan dat jij die liefde vindt. Je begrijpt dat papa en ik over Daniël en jou praatten als we met z’n tweeën zijn. Maar er was te weinig om een mening over hem te hebben. Het is een goed idee om nader kennis te maken. En het zal vast gezellig worden, want wij hebben meestal wel een onderwerp om over te praten. Maar het is niet de bedoeling dat wij continu aan het woord zijn. Hij moet vertellen. En ik weet zeker dat hij dat zal doen.’ Tine Wagenaar voegde eraan toe: ‘Voor het goede doel.’

Er werd afgesproken voor de volgende zaterdagavond en het werd een genoeglijke avond. Daniël vertelde. Haar ouders wilden meer over hem weten, nou, dat ging gebeuren. Er was niets in zijn verleden waarover hij moest zwijgen. Hij praatte over zijn ouders, zijn broer en schoonzus, zijn werk in de boekwinkelketen. Ja, mevrouw Wagenaar kende de winkel wel, Overboom in de drukke winkelstraat, ze kwam er dikwijls, zo, zo, zat hij op dat hoofdkantoor, ja, ja...

Voor de volgende zaterdag was Daniël uitgenodigd te komen eten. Hij woonde alleen in de flat, hij zou zich goed kunnen redden, maar hij vond het waarschijnlijk prettig aan tafel te schuiven bij zijn meisje en haar ouders. En zo was het inderdaad.

Na nog enkele weken polste Corine de opinie van haar ouders. ‘Het lijkt me een geschikte vent,’ meende haar vader, ‘maar we weten niet of de ware Daniël van Bergen naar voren is gekomen.’

‘Ik twijfel daar niet aan, papa.’

Corine maakte ook kennis met de ouders van Daniël. Ze woonden in een prachtige, ruime bungalow aan de Merellaan. Daniël leek uiterlijk op zijn vader. Flink postuur, bruine ogen en heel belangstellend. Zijn moeder was klein en tenger en vriendelijk.

‘Er zijn meerdere vriendinnetjes voor Daniël geweest, maar niet een van hen was de ware. Wel leuk en aardig, maar hij dacht er niet aan een van hen te vragen met hem te trouwen. Nu weet je genoeg. Nadat hij jou had ontmoet, vertelde hij enthousiast over je.’

Louise en Corine praatten ook bij over de laatste ontwikkelingen. Dat deden ze in de kamer van Corine aan de Kastanjelaan. Elk weggezakt in een al wat oude maar heerlijke stoel, allebei de voeten op de lage tafel.

‘We hebben gepraat over samenwonen of trouwen.’

‘Poe, Corine, is dat niet veel te snel? Door mijn theorieën hang ik de stelling aan ‘als het goed is, is het goed’, niet langer meieren en zeuren, maar ik vind het toch erg snel.’

‘Het is jammer om fijne tijd verloren te laten gaan.’

‘Verloren, wat gaat verloren?! Je hebt overdag allebei je werk. Jij bij de kleuters en hij bij de boeken. Na werktijd schuif jij gemakkelijk aan de eetkamertafel thuis en Daniël bakt twee eitjes en peuzelt een bakje sla leeg. Jullie zien elkaar drie avonden in de week en in het weekend. Je hebt nog tijd om naar mij te komen en als ik jou wil zien, ben je hier.’ Louise haalde haar voeten van de tafel en ging rechtop in de stoel zitten: ‘Hij wil samenwonen om jou elke nacht in zijn bed te hebben. Dat is de

ware reden, Corine, laat je niets wijsmaken. Ik ken de mannen.’
‘Het lijkt mij heerlijk om met hem in de flat te wonen en bij hem in zijn bed te slapen.’

‘Is dat al gebeurd?’

‘Nee, nog niet. Ik geloof dat Daniël het graag wil, en ik wil het ook. Het is niet abnormaal tussen een man en een vrouw die van elkaar houden. Als het anders was, zou het alarmerender zijn, ja toch? Ik houd van hem, maar het is nog niet gebeurd omdat een nacht in de flat blijven de doorslag geeft tot grote veranderingen. Daniël dringt niet aan, hij wil niet dwingen. Hij kent me. Ik ben een meisje met een grote mond en soms zotte opmerkingen, maar vanbinnen een bang hartje om de stap te zetten. Daniël heeft geduld.’

‘Je neemt binnenkort de stap. Ik voel het.’

‘Dat verwacht ik ook.’

Die dag werd de komende zaterdagavond. Ze vertelde thuis: ‘Daniël en ik gaan zaterdagavond naar Jelle en Margriet. Jelle is niet wat Daniël een echte vriend noemt, maar ze zien elkaar af en toe. Jelle is getrouwd met Margriet.’ Even stilte, toen voegde ze eraan toe: ‘Als het laat wordt, blijf ik mogelijk in de flat slapen.’

Haar vader keerde zijn hoofd van het televisiescherm af en keek naar haar. Haar moeder zei: ‘We verwachten dit al een poosje, en kind, als het goed is tussen jullie, is dit ook goed.’

Zo simpel kan het gaan.

Corine fietste in de middag naar de flat. Ze schoof het karretje in de stalling, opende de buitendeur en liep de trap op. Daniël liep, nadat hij het opengaan van de deur gehoord had, naar haar toe. Ze kusten elkaar. ‘Vanavond gaan we naar Jelle en Margriet.’

‘Ja, dat is afgesproken.’

‘Vertel over die twee. Dan weet ik iets als ik bij ze zit.’

Daniël grijnsde. ‘Te beginnen met hun liefdesleven. Daarover is weinig spannends te vertellen. Het verliep als een werkbeschrijving in een kookboek. Als je de ingrediënten hebt en van het begin tot het einde de werkwijze volgt, is het resultaat goed. Jelle en Margriet kennen elkaar vanaf hun kinderjaren. Ze woonden in dezelfde straat, gingen samen naar dezelfde kleuterschool en naar dezelfde lagere school. Ze werden vriendje en vriendinnetje. Gingen bij elkaar spelen. Toen ze elf waren, liepen ze met de armen om elkaar heen en ze zoenden elkaar op de wangetjes. Geruisloos ging de vriendschap over in iets wat op een vaster contact leek. Ik geloof niet dat in een van de twee hoofden ooit de vraag is opgekomen of er misschien ergens een jongen of een meisje zou zijn waarmee het leven minder gewoon en saai zou zijn. Het was Margriet voor Jelle en Jelle voor Margriet. De dagelijkse dingen van naar de lagere school en de middelbare school verbonden hen. Er zullen ruzietjes zijn geweest, maar nooit zo heftig waarbij een van beiden riep: ‘Hoepel op, ik wil je nooit meer zien!’ Zonder erover na te denken groeide de zekerheid: we weten wat we aan elkaar hebben; dit is goed. Dat geeft volgens het denkpatroon van Louise een stevige basis. Schrijf in je boekje: ‘Aangestampte, vaste grond onder verliefde harten. Daarop kun je bouwen.’ Dat deden Jelle en Margriet. Hij had een vrouw, zij had een man. Geen teleurstellingen te incasseren. Toen ze allebei tweewintig waren, werd het huwelijk gesloten. Ze waken en slapen met elkaar. Het bevalt goed. Maar er straalt weinig emotie en liefde vanaf. Ze hebben het goed met z’n tweetjes. En ze zijn niet ongezellig, dat valt best mee.’ Daniël trok Corine naar zich toe. ‘Toch kan ik me niet voorstellen dat het echte liefde is. Tussen ons is het anders, lieveling. Meer emotie, meer verlangen. Diepere liefde.’

Ze leunde genietend tegen hem aan. ‘Zal ik vannacht bij jou blijven slapen?’

‘Lieve!ing, dat is een geweldig voorstel.’

Jelle en Margriet woonden in de binnenstad. Daniël parkeerde de auto op een terreintje tegenover het huis. Ze liepen naar de voordeur. Corine stelde vast dat het een oude woning was.

Jelle opende de deur, blij om hen te zien, en heette hen hartelijk welkom. Hij was een lange, magere man met donker haar en grijze ogen. Margriet was lang en slank, een leuke vrouw om te zien. Corine stelde vast dat wat Daniël over haar had gezegd, niet bij haar paste.

Het huis was een openbaring. Gezellig en met smaak ingericht, niet te vol, niet te kaal, verlichting perfect. De gesprekken verliepen ook goed. De mannen praatten over hun werk, de vrouwen over hun bezigheden.

Margriet vertelde: ‘Ik heb geen baan. Ik ben graag thuis. Ik hoef niet zo nodig wat mijn zus noemt ‘onder de mensen’ te zijn. We kunnen goed leven van het salaris dat Jelle elke maand op de bankrekening krijgt. We kopen geen onnodige dingen, we hebben geen behoefte aan vakanties naar een ver, zonnig eiland. Als we horen over de tijd die je kwijt bent voor je eenmaal in een vliegtuig zit, hebben wij er al genoeg van. We gaan dagjes uit. Dagje strand, dagje bos, dagje Utrecht. Het bevalt ons prima.’

Het werd toch een prettige avond. Margriet was niet de truttige vrouw die Corine zich na de beschrijving van Daniël had voorgesteld, en ook Jelle kon zijn ideeën goed naar voren brengen.

Rond halfeen reden ze terug naar de flat van Daniël. Weer binnen nam Daniël haar in zijn armen. ‘Mijn liefje, je hebt gezegd dat je hier vannacht blijft. Bij mij in het brede bed. Ik

ben er heel gelukkig mee. Ik was even bang dat de ideeën van Louise je zouden beïnvloeden. Jullie spreken elkaar vaak. Is het niet in haar kamer of jouw kamer, dan wel via de telefoon of per mail. Maar je laat je niet door haar beïnvloeden.'

'Ik ben het met haar eens dat het goed is om voor je de grote stap neemt na te denken wat je plannen zijn. Ik ben ervan overtuigd dat het goed is tussen ons. Louise is, los van mijn bevindingen, bezig met haar columns; het kan geen kwaad haar meningen onder de mensen te brengen.'

'Maar jij gelooft in de grote liefde. En ik ben ervan overtuigd dat wij heel gelukkig worden. Onze eerste nacht samen, lieveling. Ik houd van je.'

ANKE DE GRAAF

Twee ringen op fluweel

Wanneer Corine op een feestje van vrienden Daniël tegenkomt, weet ze het meteen: dit is de ware. Haar vriendin Louise gelooft er niet zo in, maar Corine is er absoluut zeker van.

Corine en Daniël trouwen met elkaar en krijgen twee kinderen. Ze kunnen hun geluk niet op. Soms maakt Corine zich zorgen: heeft ze niet een té perfect leven? Zo gelukkig als zij is, dat is bijna onrechtvaardig, denkt ze. Helaas krijgt Corine gelijk. De tegenslag waar ze zo bang voor is, komt inderdaad. Ze weet aanvankelijk niet hoe ze ermee om moet gaan dat ineens alles tegen lijkt te zitten. Maar dan blijkt dat ze krachtiger is dan ze altijd had vermoed.

Anke de Graaf weet, als een van de bekendste auteurs van familieromans, keer op keer een gevoelige snaar te treffen. Met haar gedetailleerde beschrijvingen geeft ze de lezer een kijkje in andermans levens. Ook *Twee ringen op fluweel* is weer een heerlijk boek, vol romantiek en levensveranderende ontwikkelingen.

ISBN 978 90 5977 540 4 / NUR 344

9 789059 775404

Zomer & Keuning

www.spiegelserie.nl